

ikke er den ringeste Grund til at gjøre nogen Forandring i dem. Udvalget foreslaaer nu, at der skulde sættes: „og forsaavidt den (Understøttelsen) ikke opnaaes ad Frivillighedens Veie“. Det viser sig for mig ikke som nødvendigt eller selv blot tilraadeligt at indsætte denne Bestemmelse. Deels følger den paa en Maade af sig selv, hvor der er en nogenlunde god Villie tilstede, deels er det Noget, som jeg troer, ikke med Nytte kan paalægges noget Sogneforstanderskab eller nogen Kommunalbestyrelse ved Lov, hvor en saadan god Villie ikke er tilstede, og endelig troer jeg endogsaa, at denne Bestemmelse i en Lov vilde kunne gribe forstyrrende ind i Sogneforstanderskabets Virksomhed, især hvor der allerede, hvad vi jo vide er Tilfældet næsten allevegne, er begyndt en Virksomhed i denne Retning. Jeg vil derfor fraraade at gaae ind paa dette Endringsforslag, som i mine Tanker er unødvendigt og overflødigt.

Hvad dernæst Endringsforslagene under Nr. 1 a og 2 angaaer, som jo høre nøie sammen, da maa jeg tilstaae, at § 3 i Lovudkastet, som de jo skulle erstatte, vel ikke forekommer mig at være affattet saaledes, at jeg let vil kunne stemme for den, men det Nye, der her er foreslaaet sat i Stedet for, forekommer mig ikke at være stort bedre, eller rettere — jeg kan gjerne sige det — slet ikke at være bedre, ja maaskee endogsaa værre end det, der staaer i § 3. 3 Endringsforslaget Nr. 2, den nye Redaktion af § 3, hedder det, at Indenrigsministeren skal udsærbige en officiel Bekjendtgjørelse; men der staaer aldeles ikke, hvad denne officielle Bekjendtgjørelse skal indeholde, og naar man læser Endringsforslaget alene, skulde man virkelig troe, at den slet ikke skulde indeholde andet end, at nu være de ekstraordinære Forhold ophørte, medens man, naar man seer hen til Udvalgets Motivering i Betænkningen, seer, at Meningen er den, at Indenrigsministerens Bekjendtgjørelse tillige skal indeholde, at Lovens Bestemmelser træde ud af Kraft. Det synes mig at være formelt urigtigt at overdrage Indenrigsministeren en saadan Vemyndigelse, især, naar dertil knyttes en saa ubestemt Betegnelse som den, der findes i Forslaget Nr. 1 a: „saalænge de nuværende

ekstraordinære Forhold vedvare“, og det forekommer mig, at det i flere Henseender kan have om end ikke synderlig, saa dog en lille Betænknelighed for Rigsdagen at gjøre det. Derimod er der en anden Maade, som forekommer mig at være den egentlig korrekte Maade at løse denne Opgave paa. Det er nemlig ved at udstemme § 3 i Lovudkastet, saaledes, at dette aldeles kommer til at see ud som den provisoriske Lov, og dernæst at overlade til Regjeringen, hvis Rigsdagen ikke skulde være samlet til den Tid, da den finder det nødvendigt at have Loven, ved en provisorisk Lov at have, hvad der oprindelig er givet ved en provisorisk Lov. Det hedder rigtignok i Motiverne, at der ved skulde det hele Lovgivningsapparat sættes i Bevægelse; men det er jo dog kun en ringe Bevægelse, og vel i Grunden slet ingen Bevægelse; thi naar Rigsdagen kommer sammen, saa er dog Lovgivningsapparatet allerede i Bevægelse, og om Maskineriet gjør det lille Stykke Arbeide mere eller mindre, gjør dog ikke Noget til Sagen. Det forekommer mig derfor, at det er den bedste Maade, hvorpaa vi kunne vise, at vi paaaffønne denne lille provisoriske Lov, som Regjeringen har givet, at vi ogsaa overlade det til den, at have den ved en provisorisk Lov. Skulde den nuværende Regjering til den Tid ikke være ved Roret, saa troer jeg, at vi til enhver Regjering kunne have i alt Fald saamegen Tillid, at vi tør stole paa, at den ikke ved en provisorisk Lov vilde hæve Loven, uden at der var tilstrækkelig Grund dertil. Svrigt er det med denne lille Lov saaledes, at den i Grunden ophæver sig af sig selv; naar de ekstraordinære Forhold ophøre, træder Loven af sig selv ud af Kraft. Dog vil jeg tilstaae, at der kunde være ganske enkelte Tilfælde, for hvis Skyld en udtrykkelig Ophævelse af Loven vilde være nødvendig; i ethvert Fald troer jeg, at det vilde være det Rette, at en saadan Ophævelse skete paa den af mig anførte Maade.

Rettelser.

Nr. 10, Sp. 147, Lin. 9 f. n.: „Folkets“ læs: „hans og Folkets“